

We know
books

Copyright © SIONO Editura

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor pe orice suport audio, video sau electronic fără acordul în scris al editurii, cu excepția citatelor scurte, mai mici de 100 de cuvinte, necesare pentru recenzii sau referințe.

SIONO Editura

*Bd. Ion Mihalache 93 - 105, Sector 1
București, România*

*office@sionoeditura.com
www.sionoeditura.com*

Redactor: Em Sava
Coperta: Claudia Feti
Corectură: Issabela Cotelin

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WINTERS, CRISTINA

Omul-de-artificii / Cristina Winters. - București : Siono Editura, 2022
ISBN 978-630-6509-06-5

821.135.1

Cristina Winters

Omul-de-artificii

SIONO
EDITURA
București, 2022

Prolog	5
Capitolul 1	6
Capitolul 2	11
Capitolul 3	16
Capitolul 4	20
NOTĂ: MELANCHOLIA	25
Capitolul 5	27
NOTĂ: FRICA	32
Capitolul 6	34
NOTĂ: CAMERA-ODIHNĂ	36
Capitolul 7	41
Capitolul 8	47
Capitolul 9	50
Capitolul 10	55
Capitolul 11	59
Capitolul 12	63
NOTĂ: CAZINOUL	68
Capitolul 13	73
NOTĂ: MORMÂNTUL	79
Capitolul 14	83
NOTĂ: DOUĂZECI	88
Capitolul 15	93
NOTĂ: FRATELE MEU ARE AUTISM	97
Capitolul 16	101
Capitolul 17	105
NOTĂ: AUTOPORTRET MINCINOS	110
Capitolul 18	115
Capitolul 19	122
Epilog	127
ULTIMA NOTĂ: COMPROMISUL ȘI STATUIA LUI CRISTO REDENTOR	137

CAPITOLUL 1

Probabil că ei nici nu își dau seama că am descoperit-o. Dacă nu mă înșel, m-a însoțit mereu, pentru că nu îmi amintesc vreo eră înaintea ei. Meditez la înțelesul cuvântului *eră*. Păcat că mă gândesc la înțelesul cuvintelor abia după ce le dau naștere, când nu le mai pot lua înapoi. Erele încep cu data unui anumit eveniment sau fapt, fie el real sau legendar, mi-ar spune Lotusul-din-Mlaștină. Nu l-am surprins niciodată în vreun moment când nu se crede mai deștept decât mine. Decât Femeia-în-Mov. Decât Bunica. Fie! Poate că, de data asta, ar fi avut dreptate. Erele încep cu ceva. Eu nu am început cu nimic. Nici Lotusul-din-Mlaștină nu știe că am descoperit-o. Cred că el, de fapt, nici nu i-ar autentifica existența pentru că, în esență, ea nu există. De fapt, ea există doar în esență, însă Lotusul nu recunoaște esența. El ar recunoaște-o doar dacă ar începe cu data unui eveniment, fie el real sau imaginar. Ca era. De multe ori, mă îndoiesc că suntem frați. De prea multe ori. Să nu

uit să îmi notez asta în carnet, la pagina Femeii-în-Mov. Ea ar putea să îmi dea lămuriri în acest sens. Am aflat-o prin introspecție. Nu îmi amintesc cum am descoperit introspecția, dar ar fi fost imposibil fără ea. Inițial, pentru că era nedefinită, imprecisă și adeseori obscură, nu i-am putut da o denumire. Ciudată dorința asta de a încadra totul în cuvinte cu înțeles. Un timp îndelungat, am denumit-o „starea de a fi cu nume ambiguu”. A trebuit să mă asigur că ambiguu se scrie cu doi de „u”, un proces destul de complex și de nemulțumitor. Iar lipsa cuvântului cu înțeles mă deranja ca o durere persistentă de spate. Durere de care Bunica se plânge de fiecare dată când se duce în cămară și se întinde să ia ceva de pe raftul de sus. Sigur că am observat-o și la alții, dar nu am putut să îi confer un cuvânt cu înțeles decât atunci când am analizat-o în mine. Introspecție. Era prezentă mai ales în momentele care îl implicau pe el și se transpunea și în alte situații. Însă atunci când el era implicat, era foarte activă și dureroasă. Nu ca durerea de spate a Bunicii. Ci, mai degrabă, ca suferința ce se citea pe fața Femeii-în-Mov. O suferință care s-a sălășluit acolo și îi e bine, nu are de gând să plece sau să se mai domolească. Se întetește. Prezența lui avea un efect magic. Odată mă jucam în fața blocului cu Fetița-de-la-Parter și l-am văzut

apropiindu-se. Inima a început să îmi bată cu putere. Ceasul din turnul primăriei anunța ora exactă. Un fel de frică, dragoste nesănătoasă și starea de a fi cu nume ambiguu. Pe toate le simțeam în stomac și erau atât de amestecate, încât nu le mai deslușeam. Aș fi vrut să le separ, ca să le măsoar intensitatea. Individual. Imposibil!

– Uite-l pe tatăl tău! mi-a spus Fetița-de-la-Parter. Trebuie să mergi în casă?

Ea trebuia să o facă de fiecare dată când tatăl ei intra pe poarta clădirii care se afla la jumătatea distanței dintre centrul Orașului-zăpadă și piață. Locația era prielnică. Doar locația.

În timp ce mă gândeam ce să îi răspund, l-am privit trecând pe lângă noi. Niciodată nu am înțeles de ce nu mă vedea. E drept că nici eu nu făceam nimic ca să îi atrag atenția, dar în sufletul meu așteptam să mă identifice din mulțime. În cazul de față, mulțimea era formată din mine, Fetița-de-la-Parter și pisica ei, care se întindea la soare pe pervazul văruit în alb. Era vară în Orașul-zăpadă. Îmi era teamă ca Fetița-de-la-Parter să nu îmi detecteze dezamăgirea și amestecul de sentimente din stomac. Mi-ar fi cerut să i le explic, însă eu încă nu aveam un nume pentru starea de a fi cu nume ambiguu. Nici măcar un nume ambiguu nu aveam. Era înalt. Puțin mai înalt decât Femeia-în-Mov. Împlinise de curând

patruzeci și cinci de ani, ceea ce îl făcea mai bătrân decât majoritatea taților.

– Nu te-a văzut, a șoptit Fetița-de-la-Parter.

Mi-au dat lacrimile. Poate că, dacă nu ar fi rostit aceste cuvinte, nu mi-ar fi venit să plâng. Era îmbrăcat cu o haină de vară verde. Un verde milităresc. Îi ajungea până deasupra genunchilor și îi venea foarte bine. Ca toate hainele verzi, fie ele și mai scurte. Era puțin cărunt și purta o pereche de ochelari specifici vremii. Specifici vremii, oare unde auzisem expresia asta? Cert era că nu o mai folosisem niciodată. Avea mâinile frumoase, degete lungi și subțiri, iar degetul mare îi era puțin curbat în afară. Mă mândream cu faptul că lucra într-un birou, deși nu înțelegeam exact cu ce se ocupa. Femeia-în-Mov numea meseria lui „subinginer”, însă, tipic ei, nu îmi furniza niciodată definiția cuvintelor pe care le folosea.

– Mi-e sete, i-am spus Fetei-de-la-Parter. Mă duc sus, ca să beau ceva.

Noi locuiam la etajul doi. Nu am privit-o, pentru că mi-ar fi văzut lacrimile. Avea un instinct ciudat.

– Ne mai jucăm astăzi, Effi? m-a întrebat.

– Mai târziu, i-am răspuns cu spatele spre ea, în timp ce mă îndepărtam.

Ea numea asta joacă?

În timp ce urcam scările, număram treptele. Devenise un automatism. Unu, doi, trei, patru, cinci, șase. Melancholie. M-am oprit și m-am uitat înapoi, de parcă voiam să detectez proveniența cuvântului în spațiu. Șapte, opt, nouă, zece, unsprezece, doisprezece, treisprezece, paisprezece, cincisprezece, șaisprezece, șaptesprezece, optsprezece, nouăsprezece, douăzeci, douăzeci și unu. Melancholie. Ortografia cu *ch* era încă ambiguă, însă nu exista nicio urmă de îndoială în privința numelui stării de a fi. Douăzeci și doi, douăzeci și trei, douăzeci și patru, douăzeci și cinci, douăzeci și șase, douăzeci și șapte, douăzeci și opt, douăzeci și nouă, treizeci, treizeci și unu.

CAPITOLUL 2

Am găsit holul de la intrare mereu înșelător. O amânare a ceea ce urma să se întâmple. Când intrai, era întunecat și aparent liniștit. Avea un miros greu de identificat. Când nu mirosea a mâncarea pe care o gătea Bunica, mirosea a trecut. A oameni care intraseră pe aceeași ușă pe care o foloseam în fiecare zi, care străbătuseră holul și care, mai apoi, dispăruseră. Ușa se deschidea în exterior, iar pragul era destul de înalt. Mirosul din casa scărilor înceta brusc să existe odată ajuns în pragul ușii, fiind înlocuit de cel al apartamentului nostru. Brusc. Mă întrebam dacă Lotusul-din-Mlaștină era conștient de acest miros. Avea o fire curioasă, însă considera că tot ceea ce trebuie să știi se află scris în cărți. Încercasem de câteva ori să îl conving de existența științei în tot ceea ce ne înconjoară, în dimineți timide de vară, în mirosuri și în învățăturile înțelepte ale Bunicii. În Oameni. Ce ne-am face fără Oameni? l-am întrebat odată, în încercarea de a-i explica. Pentru a-l câștiga pe

Lotusul-din-Mlaștină de partea mea, duceam o bătălie extrem de grea. Un război pe care îl pierdeam de fiecare dată. Și în urma căruia el concluziona că e mai deștept decât mine. Furioasă, i-am mărturisit că mă săturasem ca fiecare război să se termine cu aceeași concluzie.

Sigur că îl iubeam. Nu voiam decât să îl protejez de el însuși. Și de tot ce îi făcea rău.

Prin geamul ușii de la bucătărie, l-am văzut stând la masă. Capul îi era aplecat, de parcă se uita la podea. Îmi simțeam degetele de la picioare reci. Și starea de a fi în ceafă. De acolo începea de fiecare dată. De la rădăcina părului, un teritoriu destul de nedefinit. Mi-am atins ceafa, degetele îmi erau fierbinți. O diferență de la cer la pământ între picioare și mâini. Am auzit ușa apartamentului vecin trântindu-se cu putere. Poate că, dacă nu s-ar fi întâmplat asta, aș fi stat acolo câteva ore. Melancholia. M-am împiedicat din nou de *ch*.

– Effi, vino încoace! mi-a strigat cu o voce autoritară.

Am intrat în bucătărie și i-am zâmbit fără să rostesc vreun cuvânt.

Avea cearcăne maro-verzui și încă nu se dezbrăcase de haina lungă care, așa cum stătea pe scaunul dintre aragaz și masă, părea superfluă. Mirosea a colonia din baie, cea de lângă pasta de

dinți. Din sticlucă verzuie. Părea bătrân. Sau îmbătrânit.

– Am ceva pentru tine, mi-a spus.

Femeia-în-Mov a intrat în bucătărie și el s-a ridicat brusc în picioare și s-a uitat la ea. Nu și-au spus nimic. Îi priveam pe amândoi și mi se păreau foarte înalți și nepotriviți. Femeia-în-Mov era subțire, încărunțise puțin, avea ochii verzi-albăstrui și privirea severă. Așa cum stăteau acolo, în bucătărie, fără să își spună nimic, mi-am imaginat-o înecându-se cu sărutul lui.

– Hai să mergem în camera mea! mi-a propus. Să-ți arăt ceva.

În timp ce intram în holul mic care separa bucătăria de camera lui, m-am uitat în urmă. Femeia-în-Mov rămăsese nemișcată și mă cerceta cu privirea, de parcă ar fi vrut să îmi dea de grijă.

Camera lui era rece. Peretele din față era ocupat de o bibliotecă ce conținea sute de volume, așezate pe edituri. Eram singurul copil din clasă care nu era nevoit să meargă la bibliotecă pentru a împrumuta cărțile din lista cu lecturi obligatorii pe care o primeam în ultima săptămână de școală. Un statut de care mă bucuram și pe care i-l atribuiam lui. Nu pentru că el ar fi cumpărat toate cărțile. Multe fuseseră achiziționate de bunicii mei sau de Femeia-în-Mov. Ci pentru că biblioteca se afla în camera

lui. Și pentru că știam că le-a citit pe toate. Alături de cărți, pe etajera din dreapta se aflau almanahurile istorice pe care le colecționa și clasoarele de timbre.

– Tata v-a pregătit ceva, mi-a spus, în timp ce s-a aplecat și a luat un caiet de pe jos, de sub pat.

Mi l-a întins și l-am surprins zâmbind. L-am deschis și pe prima pagină era scrisă o dedicație. Avea cel mai curat și mai ordonat scris de mână pe care îl văzusem vreodată. Fiecare literă era frumos rotunjită, echilibrată și transparentă. Nu ascundea nimic. Scria mereu cu stilouri de calitate. Am atins dedicația, de parcă aș fi vrut să o simt. *Pentru Effi și Christopher, de la tata cu ochelari.* Pe fiecare pagină a caietului erau lipite articole din ziare, poze alb-negru cu oameni îmbrăcați în salopete sau costume elegante, desene tehnice pe care nu le înțelegeam.

– E pentru voi, pentru când veți fi mari. Sunt o mulțime de meserii pe care ați putea să le alegeți, le găsiți pe toate în caietul acesta. Am scris în dreptul fiecăreia cum se numește, ca să vă ușurez căutarea. Tot ce trebuie să faceți este să-l studiați cu mare atenție.

Se uita la mine trist. De parcă încerca să substituie ceva. L-am privit fericită, gândindu-mă că găsirea unei meserii urma să fie floare la ureche, de vreme ce el făcuse un caiet de meserii

pentru noi. Cu siguranță, alți tați nu se gândiseră la asta. Am închis caietul de meserii și mi-am propus să încep din seara aceea să îl citesc cu atenție.

– Vrei să mă lași singur? m-a întrebat cu blândețe.

Aș fi vrut să mai rămân.

– Vreau să te întreb ceva. Melancholie se scrie cu *ch*?

– Nu, mi-a răspuns absent. Părea departe. Fără *h*.

În timp ce străbăteam din nou holul care separa camera lui de bucătărie, m-am trezit întrebându-mă dacă un caiet de meserii era neapărat necesar. Nu pentru că aș fi fost nerecunoscătoare, ci pentru că el însuși ar fi putut să ne îndrume atunci când vom fi mari să ne alegem o meserie. Am decis să îi arăt caietul Lotusului-din-Mlaștină abia după ce îl voi fi studiat amănunțit. Nu aș fi vrut ca el să își aleagă aceeași meserie.